

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 98/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T., spol. s r. o., S., zastúpenej advokátom JUDr. F. V., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok a na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 17 Er 162/2009 z 3. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T., spol. s r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2011 doručená sťažnosť spoločnosti T., spol. s r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu

Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Er 162/2009 z 3. októbra 2011 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľke ako žalobkyni právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 34/2007 z 15. novembra 2007 bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 3 844 925,50 Sk. Pre účely vymoženía tejto pohľadávky začalo na okresnom súde 18. februára 2008 exekučné konanie. Sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní predmetnú sumu zaplatil oprávnenému 28. februára 2008. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo sťažovateľovi doručené 29. februára 2008. Súdny exekútor si uplatnil náhradu trov exekúcie v začatom exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 75/2008. Okresný súd uznesením sp. zn. 12 Er 75/2008 z 9. júla 2008 exekučné konanie zastavil a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov exekúcie v sume 457 787 Sk. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na základe odvolania sťažovateľky uznesením sp. zn. 7 CoE 53/2008 z 25. novembra 2008 zrušil výrok o zastavení exekúcie a zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o trovách exekúcie tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi sumu vo výške 457 546 Sk. Toto uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 23. februára 2009 a vykonateľnosť 27. februára 2009.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uviedla, že *«vo vzťahu k pôvodnému exekučnému titulu - rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15.11.2007 ako vyššie uvádzame, treba uviesť, že dovolacím rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 50bdo/11/2008 vydaného dňa 11.12.2008, ktoré sa stalo právoplatné dňa 03.02.2009 a vykonateľné dňa 06.02.2009, bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 Cob/34/2007-603 zo dňa 15.11.2007 ako pôvodný exekučný titul v celom rozsahu zrušený a oprávnený (žalovaný) bezodkladne vrátil povinnému (žalobcovi) celú sumu 3.844.925,50 Sk (išlo o bezdôvodné obohatenie od momentu právoplatnosti dovolacieho rozhodnutia).*

Na základe návrhu na exekúciu zo dňa 27.04.2009 sa začalo druhé exekučné konanie týkajúce sa vymoženía trov exekúcie vo výške 457 546,- Sk. Exekučným titulom tu bolo rozhodnutie exekučného odvolacieho súdu (krajského súdu) v Prešove č.k. 7CoE/53/2008-

95 vydaného dňa 25.11.2008 (ktoré sa stalo právoplatné dňa 23.02.2009 a vykonateľné dňa 27.02.2009).

Na námietky oprávneného zo dňa 30.07.2009 rozhodol exekučný súd Okresný súd v Poprade uznesením č.k. 17Er/162/2009-54 vydaným dňa 04.12.2009 tak, že „Vyhlasuje exekúciu za neprípustnú. Exekúciu zastavuje. Oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi... náhradu trov exekúcie... Oprávnený je povinný zaplatiť povinnému náhradu trov exekučného konania...“.

Na odvolanie oprávneného exekučný odvolací súd (krajský súd) v Prešove uznesením č. k. 2CoE/10/2010 zo dňa 27.04.2010 „Zrušuje uznesenie a vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.“. V ďalšom postupe Okresný súd v Poprade pod č.k. 17Er/162/2009-73 zo dňa 02.07.2010 prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka rozhodol „Súd námietky povinného zo dňa 30.07.2009 proti exekúcii zamieta.“. Na odvolanie povinného rozhodol proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka exekučný súd Okresný súd v Poprade dňa 25.08.2010 uznesením č.k. 17Er/162/2009-89 tak, že „Námietky povinného zo dňa 30.07.2009 proti exekúcii zamieta.“.

Toto uznesenie č.k. 17Er/162/2009-89 Okresného súdu v Poprade zo dňa 25.08.2010 bolo napadnuté ústavnou sťažnosťou, ktorá bola prijatá a následne Ústavný súd SR nálezom č. I. ÚS 50/2011-28 zo dňa 30.06.2011 rozhodol, že „Základné právo obchodnej spoločnosti T., spol. s r.o. podľa či. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Poprade č.k. 17Er/162/2009-89 z 25.08.2010 porušené bolo.“ Dôvodom bolo, že sa Okresný súd v Poprade v uznesení č.k. 17Er/162/2009-89 zo dňa 25.08.2010 nezaoberal námietkami sťažovateľa (povinného), čo exekučný súd odôvodňoval tvrdením, že bol viazaný právnym názorom krajského súdu, čo vyhodnotil ústavný súd ako neakceptovateľné, pretože krajský súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa žiadny právny názor nevyslovil.

Po zrušení uznesenia Okresného súdu v Poprade č.k. 17Er/162/2009-89 zo dňa 25.08.2010 ústavným súdom rozhodol Okresný súd v Poprade uznesením č.k. 17Er/162/2009-135 zo dňa 03.10.2011 tak, že „Námietky povinného zo dňa 30.07.2009 proti exekúcii z a m i e t a .“ Toto uznesenie je napadnuté touto ústavnou sťažnosťou, keď nadobudlo dňa 26.10.2011 právoplatnosť a aj vykonateľnosť.».

Podľa názoru sťažovateľky «z vyššie uvedeného skutkového stavu vyplýva, že v exekučnom konaní č. k. 17Er/162/2009 (EX 317/2009)... bolo... exekučným titulom procesné rozhodnutie odvolacieho exekučného súdu (krajského súdu) v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95 vydaného dňa 25. 11. 2008. Tento exekučný titul v pôvodnej exekúcii č. k. 12Er/75/2008 začatej návrhom dňa 18. 02. 2008 bol len „procesným produktom“ meritórneho exekučného titulu rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/34/2007-603 zo dňa 15. 11. 2007, čo znamená, že tento procesný exekučný titul je relatívne samostatným a viazaným (závislým) na pôvodnom meritórnom exekučnom titule. Táto závislosť má zásadný dopad na existenciu a trvanie exekučného titulu Krajského súdu v Prešove... a to preto, lebo ak tento pôvodný (meritórny) exekučný titul bol rozhodnutím dovolacieho súdu Najvyššieho súdu SR č. k. 5Obdo/11/2008 zrušený, a to tak, že toto zrušenie bolo vydané (vyhlásené) 11. 12. 2008, stalo sa tak po vydaní exekučného titulu odvolacieho exekučného súdu (krajského súdu) v Prešove č. k. 7CoE/53/2008-95.».

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd v napadnutom uznesení sa nevysporiadal ústavne konformným spôsobom s podstatou jej námietok, keď argumentovala „časovou postupnosťou vydania dvoch rozhodujúcich rozhodnutí“, ktorá podľa názoru sťažovateľky bola podstatná z hľadiska posúdenia zániku práva priznaného exekučným titulom (sp. zn. 7 CoE 53/2008 z 25. novembra 2008). Druhá námietka sťažovateľky v sťažnosti týkajúca sa litispendencie súvisela s tým, že podľa jej názoru si súdny exekútor mal vymôcť trovy v pôvodnom exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 12 Er 75/2008 a nemal vrátiť poverenie na vykonávanie exekúcie, preto si „nemôže tieto trovy vymáhať druhýkrát a v inom konaní“. Sťažovateľka je toho názoru, že došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem.“

V závere sťažovateľka uvádza: „Postup súdu, pokiaľ sa nevysporiadal s námietkami sťažovateľa takým spôsobom, ktorým by sa zaoberal podstatou veci a podstatou namietaného právneho vzťahu a reagoval na tieto námietky len bez riadneho dostatočného a zrozumiteľného odôvodnenia, je treba tento postup opätovne označiť za postup arbitrárny, spôsobil tak týmto postupom také porušenie, ktoré malo za následok zásadný vplyv na základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vyústilo do porušenia

základného práva vlastníť majetok a základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd Poprad uznesením spis. zn.: 17Er/162/2009-135 zo dňa 3. októbra 2011 porušil základné právo sťažovateľa T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov, so sídlom S., vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

2. Okresný súd Poprad uznesením spis. zn.: 17Er/162/2009-135 zo dňa 3. októbra 2011 porušil právo sťažovateľa T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov, so sídlom S., na spravodlivý proces (na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu v Poprade spis. zn.: 17Er/162/2009-135 zo dňa 3. októbra 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi T., spol. s r. o., zapísanej v obchodnom registri OS Prešov, so sídlom S., priznáva náhradu trov právneho zastupovania v sume 261,82 € (slovom dvestošesťdesiatjeden eur a osemdesiatdva centov), ktorú je Okresný súd v Poprade povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. F. V., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého uznesenia okresného súdu.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že exekučný titul – uznesenie krajského súdu sp. zn. 7 CoE 53/2008 z 25. novembra 2008, „nadobudlo právoplatnosť 23. 2. 2009, vykonateľnosť 27. 2. 2009“. Ďalej tiež konštatoval, že „exekučný súd v konaní nemá posudzovať správnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Na právne posúdenie veci nemá vplyv ani skutočnosť, že pôvodný exekučný titul rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. 11. 2007 sp. zn. 1Cob/34/2007 bol

zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Dňom 3. 2. 2009 – právoplatnosťou uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo 11/2008 z 11. 12. 2008 bol pôvodný exekučný titul zrušený, avšak ak do toho času na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu prebiehala exekúcia, vznikli súdnemu exekútorovi trovy exekúcie, ktoré v dôsledku vymoženía pohľadávky a následnej povinnosti upustenia od exekúcie v súlade so zmenou znenia § 46 ods. 3 Exekučného poriadku zákonom č. 341/2005 Z. z. od 1. 9. 2005, nemohol súdny exekútor vymôcť v pôvodnom exekučnom konaní.“.

Okresný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľky, že exekučný titul bol ako procesné rozhodnutie závislý od existencie pôvodného exekučného titulu v odôvodnení napadnutého uznesenia, uviedol, že „zánikom pôvodného hmotno-právneho exekučného titulu nedošlo k dôvodu pre zánik procesného exekučného titulu, i keď ide o súvisiace konanie“, pretože „exekučný poriadok nerozlišuje medzi hmotno-právnym a procesným exekučným titulom“ a v danom prípade exekučným titulom je „rozhodnutie súdu, ktoré má podklad v hmotnoprávnom právnom predpise, i procesnom právnom predpise“ a „je spôsobilé byť exekučným titulom“, ktoré nie je oprávnený preskúmať z hľadiska jeho správnosti.

Ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v tomto smere dostatočným spôsobom odôvodnené, okresný súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o námietkach sťažovateľky, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Okresný súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel námietkam sťažovateľky, a zároveň tým aj reagoval na jej námietku spočívajúcu v domnelej závislosti procesného rozhodnutia (exekučného titulu) od existencie pôvodného exekučného titulu v inom konaní. Uznesenie okresného súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľné či arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom uznesení okresného súdu

nezistil. Sťažovateľkin nesúhlas s obsahom uznesenia okresného súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 CoE 53/2008 z 25. novembra 2008 (nadobudlo právoplatnosť 23. februára 2009) mohla brániť podaním dovolania podľa § 239 ods. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, keďže výsledok predchádzajúceho dovolacieho konania – uznesenie sp. zn. 5 Obdo/11/2008 z 11. decembra 2008 (nadobudlo právoplatnosť 3. februára 2009) jej už v tom čase bol známy, a keďže toto právo nevyužila, nemôže sa domáhať nápravy v rámci exekučného konania, v ktorom všeobecný súd už nemá oprávnenie posudzovať správnosť právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľky týkajúcej sa litispendencie ústavný súd uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia zrozumiteľným a ústavne konformným spôsobom reagoval na túto námietku sťažovateľky, keď v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na to, že *„pôvodné exekučné konanie skončilo upustením od vykonávania exekúcie a vrátením poverenia na vykonanie exekúcie pred začatím tohto exekučného konania“*, a teda nejde o prípad *„súbežného priebehu exekučných konaní v tej istej veci“*. S takýmto záverom okresného súdu v okolnostiach posudzovaného prípadu ústavný súd súhlasí a konštatuje, že aj táto námietka sťažovateľky je nedôvodná.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené nedomnieva, že by napadnuté uznesenie okresného súdu bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľkiným označeným článkom ústavy a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľke ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, respektíve že by napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietala, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu

Ústavný súd už opakovane judikoval, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012